

Spaima Englezilor

JOHN BULL (Englezul in sine, privind la Zeppelin): Cât rîdeam de țigara asta în timp de pace, și acum uite, cit neceas îți face, îți aruncă bomba în cap și-și vede de drum....

La Vălenii-de-munte!

D. Delavrancea a fost rugat să mai rostească o cuvîntare la cursurile academice libere organizate pe timpul verii de d. N. Iorga la Vălenii-de munte, cu concursul mai multor fruntași ai Științei și Literaturii românești.

De mult, în vremuri de urgie,
Când năvăleau barbarii crunți,
Strămoșii cu-a lor avuție
Cătau adăpostire 'n munți.

Spre a scăpa d'adunătura
Atător snobi și filistenii,
Azi Știința și Literatura
Refugiate's la Vălenii.

N'au loc pe semne prin orașe
Sărmanele două surori;
In luptă vieței ucigașe,
Nu-i loc pentru cugetători!

In metropolele mărețe,
Savanți, poeți, sunt invadați
De secăturile ndrăznețe
Și de pungașii decorati!

Literatura și știința
Pe munți retragă-se!... Căci, jos,
S'a stins de mult, de mult, credința
In Adevăr și în Frumos!

D'acolo, de pe înălțime,
Cădea-vor (fulgere 'n noroi!)
Invățăturile sublime
Ale apostolilor noi.

Și 'ntocmai cum, odinioară,
Se ascundeau în codrii deși,
Jurând să'nvingă sau să moară,
Ai lui Ștefan Cel Sfînt plăeși;

In codru azi scilipește lancea
Lui Iorga, brav ne'nfricoșat;
Și'n codru tună Delavrancea
Cu glas vrăjit și inspirat.

Toți cari simt arzând subt frunte
Și 'n suflet vii văpăi de foc,
La munte ducă-se!... la munte!...
Că 'n București nu mai 'au loc!

Iar caracudele mărunte,
Ca mine, — moftangiu zevzec —,
In loc să stea cu ei la munte,
Se duc la Mare și petrec!

Rușine! Fie-ne rușine!
Frivoli și seci Bucureșteni!
Rușine pentru ori și cine.
Nu pleacă mâine la Vălenii!

Jorju Delamizilu.

Doină țigăneasă

Frunză verde alunca
Unde ești tu pipa mea,
Să mă uit în fundul tău
Să mai văd ceva băgău.
Să mi-l pui pe cea măsea
Doar va trece iarna grea.
Pân' ce-oi mai fura vre-un ban,
Să mai crească iar duhan.

Din istoria biblică

Invățătorul: Pentru ce a gonit bu-
nul Dumnezeu pe Adam și Eva din rai?
Școlarul (după multă gândire): —
Bagseama pentru că n'or fi plătit chiria!

Greu

— Va să zică croitorul Foarfec nu
vrea să-ți facă nici măcar un rînd de
haine pe așteptate?

— Nu vrea.

— Și de ce nu vrea?

— Zice, că nu mă cunoaște.

— Încearcă și la croitorul Petecilă.

— Am fost și la ăla, și niciel nu vrea
să-mi facă fără bani.

— De ce?

— Zice, că mă cunoaște prea bine.

O întrebare

— De ce a început Dumnezeu lumca
cu Adam și nu cu Eva?

— Fiindcă știa, că cu femeile nu poți
începe nimic.

Unui automobilist

(proprietar al unui automobil cu 20 cai putere.)

Când conduci singur mașina

Să întâmplă ceva rar:

Douăzeci de cai — sărmanii

Sunt conduși de — un măgar.

Pentru ieftinirea traiului

Cînd credea că nu-l observă, băiatul
înfășcă o pâine și-o șterge pe ușe.

Brutarul lasă musterii baltă și-o ia la
fugă după el, strigînd cât poate:

— Puneți mâna pe hoț!

Strada fiind pustie, nimeni nu răs-
punde invitației lui.

Copilul iuștește galopul, întoarce ca-
pul...

Brutarul era aproape să-l ajungă!...

Cu pâinea strînsă la subsuoară, hoțul
cotește într-o curte mare, dispăre.

Brutarul intră după el...

Un individ ciufulit, ros de sărăcie,
scoate capul pe întredeschizătura unei
uși, ca să vadă ce e.

Brutarul cum îl zărește, sbiară gă-
fîind la el:

— Bre, fraticule: băiatul tău mi-a fu-
rat o pâine!

— Bine că-mi spuseși, omu lui Dum-
nezeu: să nu-i mai dau și eu să mănân-
ce! — rânjește figura nespălată.

Apoi ciufulitul închide ușa la loc,
foarte mulțumit că pe ziua aceea scă-
pase de grija unei »guri«.

Copii de azi

După masă, Nicușor, elev în clasa II-a
primară, dispăre un moment, ca să se
reîntoarcă avînd cîte o sticlă în fie-
care mână.

— Ce, băete, de-acuma t'e-ai apucat
de beție? — se încrunță tată-său gata
să-l ia la palme.

— Nu, papa; dar am auzit la școală pe
niște elevi din liceu — Nicușor urmează
cursurile liceului Sf. Gheorghe, care po-
sedă și o »secție« primară — că în apă
corpurile își pierd din greutate. Uite,
am aici două sticle: una plină și una
goală. Să-mi explici și mie ce se întâm-
plă cu ele dacă le pui într'un vas mare,
plin cu apă?

— Sticla goală o ține apa deasupra
iar cea plină se duce la fund.

— De unde știe apa care-i sticla goală
și care-i plină?

Explicați

— Nevasta mea nu e tocmai frumoasă, dar este
simpatice din depărtare.

— A, da, acum înțeleg pentru ce ești atât de des
tus de acasă.

Prima lecție

D-nul profesor, după ce a strigat tacticele catalogul, »ca să reimpătrăze cunoștința cu iubii săi elevi«, pune ochelarii pe catedră, alături de creionul cu care însemnase absențele, începe:

— Fiindcă nu v-ați procurat toți cărțile prevăzute în program, astăzi vom vorbi despre ceva în general și anume despre »Familie«.

»Familia, băeți, de obicei se compune din tatăl, mama, unul sau mai mulți copii. Cei mai mari dușmani ai unei familii sunt însăși membrii cari o compun. Ca dovadă avem prima familie omenească, compusă din Adam și Eva, familie care a fost isgonită din Rai... Popescu Gheorghe!... ăla din fund. Ia să ne spui cauza pentru care D-zeu a isgonit pe Adam și Eva din Rai?

— Adam și Eva au fost dați afară din Paradis fiindcă Eva a înșelat pe Adam cu șearpele, gustând din fructul oprit.

— Bine! Și pentru ce l'a înșelat cu șearpele?

— Pentru că afară de Adam nu mai era nici un om în Rai!

— Ești un dobitoc! Așa știi tu să răspunzi la chestiile serioase?... Stai jos?

»Așa dar, familia se compune din mama, tatăl și copiii. Fiecare copil, adică băiat, ajungând major, la rîndul său poate forma o familie, însurându-se. Un copil e major la vîrsta de 21 ani...«

S'aude primele acorduri ale unui sforăit sonor ca notele joase de orgă. D-nul profesor rămâne cu gura căscată, parcă hipnotizat. Elevii s'apasă cu mâinile pe buze ca să nu rîdă.

— Cine-i idiotul care doarme pe cînd eu explic?...

— Șulămberg, dom'le profesor! — răcnește în cor »clasa«.

Șulămberg, trezit de gălăgie, sare zăpăcit în sus.

— Foarte frumos! În loc s'ascuți ce explic eu, tu sforăi!

— Iu am sforăit dija?... Din contră: iu ascult.

— Dacă zici că ascuți, ia să ne spui când cineva ajunge major?

— Majoor? — se miră Șulămberg. Apoi, repede ca o lecție bine învățată pe dinafară:

— Domlilii profesor, asta depinde de arma în care-ți faci serviciul militar. La cavalerie, cu toate că mergi călare, ajungi mai încet ca la infanterie, care merji pe jos. La geniu înaintează și mai repede ca la infanterie. Numai la administrație e vai de capă al lor: mai toți mor căpitani sau prin pișchirie!

Elevii încep să urle ca câinii la lună. D-nul profesor bate furios cu pumnul în catedră făcînd să danseze ochelarii și creionul.

— Ieși!... Ieși afară, canalie! — iarată el porunoitor ușea.

Șulămberg iese, petrecut de insultele colegilor săi. D-nul profesor, care s'a sculat în picioare ca să fie mai impunător, dă drumul corpului înapoi pe scaun, reia de unde a lăsat:

— Am spus că familia se compune din mamă, tatăl și copiii, și că adeseori cei mai mari dușmani ai familiei sunt însăși membrii cari o compun, dovadă

Cain care a omorît pe fratele său Abel. Acuma să trecem la alte considerente de un ordin pur uman și moral. Și anume: membrii unei familii își datoresc reciproc ajutor unul altuia în caz de boală. Când capul familiei sau copiii se îmbolnăvesc... Georgescu Vasilie, ăla care te-ai apucat să prinzi muște... Scoală'n picioare și spune-ne cine îngrijește de tatăl și copiii unei familii în caz de boală?

— Mama, domnule profesor!

— Dar când mama e bolnavă, cine îngrijește de ea?

— Coana moașea!

D-nul profesor se uită lung la el, căsîndu-se să ghicească dacă nu cumva elevul a avut intenția să-l ia peste picior... îi face semn cu mîna să stea jos continuă solemn:

— De obicei familia își alipește și alte animale, ca pisici, câini asupra cărora își revărsă surplusul de afecțiune în lipsă de copii. Sunt însă altele, de pildă calul, care în schimbul hranei ce i se dă, aduce reale servicii stăpînilor lui. Calul e un animal de talie înaltă... Ionescule... ăla cu degetu'n nas... fii bun și spune-ne până la ce înălțime poate ajunge un cal?

— Nu știu, dom'le profesor.

— Dar măgar... ai văzut măgar vredată?... Ei bine, dacă ai văzut, spune-ne până la ce înălțime poate ajunge un măgar?

— Dom'le profesor, un măgar ori cit de înalt o crește, totdeauna va fi mai mic decât mine cu cel puțin un deget.

Toți elevii au fixat privirea asupra lui Ionescu, ca la așteptarea unui cataclism.

D-nul profesor, vădit impresionat, ezită un moment... datorită sa de dascăl nu-l răbda ca să nu-i pue o ultimă întrebare:

— Pentru ce Ionescule, un măgar ori cât de înalt o crește el, totdeauna va fi mai mic decât tine cu cel puțin un deget?

— Pentru că chiar tata ieri mi-a spus în față ca de cînd e el om și trăiește pe lume, în viața lui n'a văzut un măgar mai mare ca mine!

D-nul profesor, față de atîta sinceritate, nu se mai poate stăpîni, rîde... rîde în cor cu toată clasa. Afară, pe coridor, se aude țărînd clopoțelul în semn că »ora« s'a sfîrșit.

D-nul profesor își ia ochelarii, catalogul și creionul, iese pe ușe, petrecut de admirația mută a elevilor ce s'au sculat respectuos în picioare, în loc de »bună ziua«.

Nae

Filozofie de zarzavat

Viața este ca și crastavetele. Pînă ce-i crudă nu o poți consuma, cînd ai vrea să gusti din ea, e acră ca oțătul.

Femeile sînt ca ardeii. Pînă ce nu le-ai gustat, nu știi care pișcă.

Unii copii sînt ca fasolea, nu-i poți crește fără sprîjoane.

Motiv de despărțenie

Judele: De ce nu trăiești cu nevasta d-tale împreună.

Inculpatul: Apoi cum să trăiesc cu ea împreună, cînd d-ta mă tot bagi la temniță.

La birt

Un oaspe: Să-mi dai un pește.

Altul: Și mie, dar să fie proaspăt!

Birtașul (strigă la bucătărie): Doi pești! Unul să fie proaspăt!

Dacă te uiți cruciș

Înainte a unui judecător, care chioarește cu un ochiur, stau trei martori: Nan, Bran, Stan. Judecătorul agrăiește întîi pe Nan: »Cum te chiamă?« Bran, crezînd că s'a uitat la el, răspunde: »Nicolae Bran.« Atunci judele futios strigă: »Taci măgarule, că nu te-am întrebat pe tine!« La această apostrofare al treilea martor Stan se apără indignat: »Mă rog de iertare, domnule jude, că eu nici n'am zis nimic!«

Un medic bun

— Vezi, acestui medic mulți oameni au să-i mulțumească viața lor.

— Ce spui? E un medic atît de bun?

— Asta n'am zis-o, dar știu că de cîteori vre-un bolnav vine la el, nu-l găsește acasă.

Mama tăcută

Tudorică (uitându-se la mamă-sa cum coace plăcinte): Mamă, tu de câte ori coci plăcinte nu vorbești nimic.

Mama: Dar ce să vorbesc, Tudorică dragă?

Tudorică: Apoi ai putea zice măear: »Tudorică nu vrei o plăcintă«?

Disperarea unui soții model

— Bărbate, sunt sătulă până 'n gât de tine!... Te las, mă duc la mama...

— Du-te dragă... pleacă chiar acum.

Uite: 15 coroane pentru tren.

— Cincisprezece coroane?!

— Atâta costă drumul până la mamă-ta.

— Dar te întors nu-mi dai?

Sfat medical

Medicul: Încă ceva, stimată doamnă, — lucrul principal este: în fiecare zi să vă sculați la aceeași oră, să mâncați la aceeași vreme, să vă culcați la același timp. Cu un cuvânt să nu schimbați nimic.

Bărbatul (cam cu sfială): — Nici toaletele, domnule doctor?...

Proverbe smălțuite

Mai bine azi un ou, decât mine nici tunul.

Sgîrcitul mult pierde, leneșul nimic, căci n'are ce.

Cu mînciuna poți prînzii, și de mai ești obraznic, ajungi cu ea și la o cină.

Vorbă multă, sărăcia omului, care-i dă crezămînt.

Una proaspătă

Sunt aproape cinci minute de când Mitică răscolește cu lingura prin farfuria cu supă și nu se decide s'o ducă la gură.

Trece chelnerul care-l servise.

— Costică! — strigă Mitică după el.

— Porunciți?

— Fir'ați ai dracului de hoți! Ați spălat supa cu benzină, de nu mai are nici o pată de grăsime pe deasupra!

De ce râde

— Oare de ce râde totdeauna Veta cînd vorbește cu Ion?

— Bagseama că-i pune tot întrebări gîdilicioase.

Scuză

Domnule învățător, te rog să scuzi pe Ionel al meu, că nu a putut merge ieri la școală, din cauză că a căpătat un frățior. Dar asta nu se va mai întîmpla d'aci încolo.

S'a dat de gol

Judele: Ioane, ești învinuit, că ai vîndut la oameni lapte subțiat cu apă, și încă cu apă murdară.

Ion: Apoi asta zău nu-i adevărat d-le jude, că apa mai limpede ca în fîntîna mea nu se găsește în satul întreg.

Teribil

— Azi noapte n'am durmit de fel.

— Și de ce n'ai durmit?

— De două ori am visat pe soacra, și apoi n'am mai cutezat să închid ochii.

O dorință

Georgică: Ah, tată dragă, aș fi dorit să mă nasc pe vremea lui Traian.

Tata: De ce?

Georgică: Fiindcă atunci n'ar mai trebui să învăț la istorie toate câte s'au mai petrecut pînă în zilele noastre.

Slujbă ou urcare

Care slujbaş se urcă mai mult în cariera lui? (Factorul poștal, căci acela urcă multe trepte...)

În vreme de războiu

Gheorghe: Și tu ești pentru o acțiune a României?

Vasile: Ba eu aș fi mai bucuros pentru o acțiune a »Albinei«, dacă mi-ar da-o cineva în cinste.

Are dreptate

În comuna Sărăcia-mare, se face în consiliul comunal propunerea, ca să se clădească un zid în jurul cimiterului. Un țaran bogat, dar sgîrcit, se ridică și protestează astfel împotriva acestei idei:

«Ce vreți? Ce ne trebuie nouă zid în jurul cimiterului. Pentru ce? Cine este înăuntru, nu mai poate eși afară, iar cine-i afară n'are nici zor să ajungă înăuntru!»

Ghicitori.

Care e secretul?

Aflați?

Care e secretul?

Aflați?

Editor și redactor responsabil: Dimitrie Birăuțiu
Tipografia »Poporul Român«, Ilka-utca 36.